

ԳԵՏ ՅՈՐԴԱՆԱՆԻ

Գետ Յորդանանի՛ կը հոսիս հանդարտ
Դարերէ ի վեր, պղտոր ջուրերով,
Ու ճամբուդ վըրայ կ'անցնիս դաշտ ու արտ,
Կ'երթաս դէպի մահ, դէպի Մեռեալ Ծով...

Բայց աւետաբեր, կը մնաս անգին
Գետը պատմութեան, ուր օր մը Յիսուս,
իւր մկրտութեամբ բերաւ աշխարհին
Անմահ սիրոյ հուր, յաւերժական լոյս,

Որպէսզի մարդիկ քանդեն յափտեան
Մեհեաններն անթիւ, ամէն կրօնի,
Կուռքերը բոլոր՝ քարէ կամ ոսկի,

Ու հոգին առնէ ազատ սլացքն իր,
Ամպերէն անդին եւ երկինքներէ,
Մինչեւ Աստուծոյ գա'հը լուսալիր...

Դուն մի՛շտ կենդանի, գետ Յորդանանի...:

ԶԱԻԷՆ ԵԿԷՆԵԱՆ